

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **JUDr. V. F.**, zast. JUDr. Lenkou Faltýnovou, advokátkou, se sídlem náměstí Míru 143, Domažlice, proti žalovanému: **generální ředitel Generálního ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2010, č. j. 5 Ca 313/2007 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 21. 8. 2007, č. j. 2007/3105/30, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitelky Celního ředitelství Plzeň ze dne 13. 4. 2007, č. j. 2007/4770/11, o přiznání odchodného. V odůvodnění žalovaný uvedl, že ke dni nabytí účinnosti zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru"), byl žalobci podle § 224 odst. 1 tohoto zákona rozhodnutím ředitele Celního ředitelství Plzeň ze dne 9. 3. 2007, č. j. 3353/07-11/16371, proveden zápočet dob pro účely výsluhových nároků; odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 7. 2007, č. j. 5117/2416/30. Podle § 224 odst. 2 zákona o služebním poměru byla žalobci pro odchodné započtena doba jeho služebního poměru celníka od 1. 7. 1997 do 31. 12. 2006 a doba služebního poměru vojáka z povolání od 1. 1. 1983 do 30. 6. 1990. Doba pracovního poměru celníka, z něhož dne 1. 7. 1997 vznikl služební poměr, byla žalobci podle čl. VI odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb. započtena pro příspěvek za službu a pro jiné nároky

vyplývající z tehdy platného zákona č. 186/1992 Sb. kromě odchodného, pro které se rozhodná doba začala počítat až od vzniku služebního poměru. Žalovaný podotkl, že ustanovení § 224 zákona o služebním poměru musí být aplikováno s přihlédnutím k diferenciaci způsobu započtu doby pracovního poměru celníka pro odchodné a pro příspěvek za službu, stanovené zákonem č. 113/1997 Sb. Právní úprava odchodného v zákoně o služebním poměru se téměř neliší od předchozí úpravy v zákoně č. 186/1992 Sb.; doba pracovního poměru celníka nebyla v případě odchodného podle tohoto zákona posuzována jako doba služebního poměru, a nemůže tudíž být považována za služební poměr ani podle nového zákona o služebním poměru. Zmíněný článek VI odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb. navíc výslovně nehovořil o nezapočtení doby pracovního poměru výhradně pro odchodné podle zákona č. 186/1992 Sb. Žalovaný shledal, že ustanovení § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru bylo aplikováno správně a pro nárok na odchodné byla správně započtena doba 17 let, tj. bez započtu doby pracovního poměru celníka. Rozsah započtené doby vyplývá z rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Plzeň ze dne 9. 3. 2007, č. j. 3353/07-11/16371, které bylo v odvolacím řízení potvrzeno a nabylo právní moci. Je nepochybné, že při stanovení výše odchodného vycházel služební funkcionář rozhodující v prvním stupni z tohoto rozhodnutí, ačkoliv není v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedeno. Žalovaný nepřijal argumentaci žalobce, že by nezapočítání doby pracovního poměru celníka mělo být v případě takového záměru v zákoně o služebním poměru výslovně uvedeno, neboť podle žalovaného toto jednoznačně vyplývá ze znění ustanovení § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru ve vazbě na čl. VI odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce o znevýhodňování celníků oproti jiným příslušníkům bezpečnostních sborů; postup v souladu s právními předpisy totiž nelze považovat za znevýhodňování a celníkům jsou pro jejich výsluhové nároky započítávány stejné doby jako jiným příslušníkům. Žalovaný konstatoval, že v případě žalobce činí výměra odchodného s ohledem na započitatelnou dobu služebního poměru (17 let) 14/3 jeho průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu (43 597 Kč), tedy částku 203 453 Kč. Uzavřel, že rozhodný služební příjem i samotná výše odchodného byly žalobci stanoveny správně, žalovaný nezjistil důvod pro změnu či zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

V žalobě podané proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil právní otázku započtení doby sedmi let, kdy jako celník od 1. 7. 1990 do 30. 6. 1997 působil v celní správě. V důsledku toho se žalobce cítil zkrácen na odchodném o částku 58 129 Kč, když mu odchodné mělo být vypočteno jako šestinásobek hrubého služebního příjmu. Žalobce tvrdil, že podle § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru se do doby rozhodné pro výsluhové nároky započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru, bez ohledu na to, o jaký výsluhový nárok se jedná. Žalobce argumentoval ustanovením čl. VI bod 3. zákona č. 113/1997 Sb., ze kterého dovozoval, že celníkům byly ke dni 1. 7. 1997 obecně do doby trvání služebního poměru započítány veškeré doby započtené podle tehdy platných předpisů pro jejich pracovní poměr. Z tohoto obecného započtu dob pracovního poměru byla učiněna výjimka ve vztahu k poskytování odchodného podle zákona č. 186/1992 Sb. Žalobce se domníval, že tato výjimka nemůže platit pro přiznávání odchodného podle zákona o služebním poměru, neboť měla význam pouze ve vztahu k odchodnému v režimu zákona č. 186/1992 Sb. Pro účely ustanovení § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru je podle žalobce naprosto irelevantní, zda byl podle zvláštního předpisu

započet doby pracovního poměru pro nějaký individuální účel vyloučen nebo omezen. Žalobce shrnul, že obecně byla doba pracovního poměru do doby služebního poměru započtena a toto jediné je právně významné pro účely započtu dob podle zákona o služebním poměru. Tento zákon nerozlišuje, co a kolik se započte pro ten který výsluhový nárok, a neumožňuje provádět různé započty pro jednotlivé nároky. Případná výjimka by podle žalobce musela být v zákoně o služebním poměru explicitně vyjádřena, obdobně jako tomu bylo v zákoně č. 113/1997 Sb. Žalobce uzavřel, že názor žalovaného není správný a neodpovídá právní úpravě; ve prospěch žalobce mělo být rozhodnuto, i kdyby v daném ohledu existovaly pochybnosti, neboť se jedná o svým způsobem veřejnoprávní vztah, kde žalobce stojí proti státu v nerovném postavení. Stát měl možnost formulovat příslušná ustanovení tak, aby žádné výkladové pochybnosti nevznikaly; pokud tak neučinil, nemůže to jít k tíži žalobce. Dále žalobce vznesl námitku rovnosti příslušníků všech bezpečnostních sborů v oblasti poskytování odchodného. Podle názoru žalobce je logické, že zákonodárce s ohledem na zásadu rovnosti příslušníků všech bezpečnostních sborů v zákoně o služebním poměru, který sjednocuje posuzování služebního poměru všech bezpečnostních sborů, neuplatnil výjimku pro účely vyplácení odchodného celníkům, kterou upravoval zákon č. 113/1997 Sb. Žalovaný tudíž celníky diskriminuje oproti příslušníkům ostatních bezpečnostních sborů (např. Hasičského záchranného sboru České republiky), ačkoliv pracovní poměr celníků před 1. 7. 1997 měl významné rysy poměru služebního. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 12. 2010, č. j. 5 Ca 313/2007 - 30, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění soud citoval ustanovení § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru včetně poznámky pod čarou odkazující na článek VI zákona č. 113/1997 Sb. Ztotožnil se s názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Ads 56/2009 - 64, a konstatoval, že záměrem zákonodárce v novém zákoně o služebním poměru bylo navázat na předchozí právní úpravu a započítávat doby pracovního poměru celníků stejným způsobem, jakým byly započítávány podle čl. VI zákona č. 113/1997 Sb. Legislativně technické řešení, které zákonodárce zvolil, považoval soud za poněkud nešťastné, protože příslušné ustanovení v zákoně č. 113/1997 Sb. bylo zrušeno současně s nabytím účinnosti nového zákona o služebním poměru; přesto nelze odhlédnout od úmyslu zákonodárce vyjádřeného v důvodové zprávě, tj. zajistit kontinuitu dosavadního posuzování dob. Soud uvedl, že formulaci *podle zvláštních právních předpisů* v § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru je třeba vykládat tak, že zahrnuje též právní předpisy nebo ustanovení, která byla zrušena novým zákonem o služebním poměru nebo souvisejícím zákonem č. 362/2003 Sb., tj. dosavadní právní předpisy. Ke stejnému závěru směřuje i vodítko v podobě poznámky pod čarou č. 91, neboť zákon č. 113/1997 Sb. ve znění účinném od 1. 1. 2007 nic o dobách trvání pracovního poměru celníků nestanoví. Ustanovení čl. VI odst. 3 zmíněného zákona přímo určuje, že doba pro přiznání odchodného počíná běžet až dnem vzniku služebního poměru podle zákona č. 113/1997 Sb. Doba trvání pracovního poměru celníka se tak podle § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru nezapočítává do doby rozhodné pro přiznání odchodného, neboť zákon č. 113/1997 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2006 výslovně uváděl, že doba pro přiznání odchodného počíná běžet dnem vzniku služebního poměru podle tohoto zákona. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k

nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas blanketní kasační stížnost.

Po výzvě soudu stěžovatel doplnil důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítal nesprávný výklad ustanovení § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru Městským soudem v Praze. Konstatoval, že podle tohoto ustanovení se do doby rozhodné pro výsluhové nároky, bez ohledu na konkrétní výsluhový nárok, započtou též doby pracovního poměru, které se podle zvláštních právních předpisů posuzují jako doby služebního poměru. Výjimka z obecného započtu dob, upravená v čl. VI odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb., platila podle stěžovatele pouze ve vztahu k poskytování odchodného podle zákona č. 186/1992 Sb. a nemůže platit pro účely přiznávání odchodného podle zákona o služebním poměru. Stěžovatel uvedl, že ve vztahu k přiznávání výsluhových nároků je s přihlédnutím k § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru právně významné výhradně to, zda vůbec byly podle zvláštních právních předpisů nějaké doby pracovního poměru pro jakýkoliv účel posuzovány jako doby služebního poměru, což podle zmíněného čl. VI odst. 3 zákona č. 113/1997 Sb. obecně byly. Stěžovatel zdůraznil, že zákon o služebním poměru nerozlišuje, kolik se započte pro ten který výsluhový nárok, a neumožňuje provádět zápočty individuálně pro jednotlivé nároky. Stěžovatel podotkl, že nelze přijmout argumentaci Nejvyššího správního soudu, neboť tento soud absolutně ignoroval jeho námitky a své argumenty s nimi neporovnal; předmětná věc je řešena Ústavním soudem pod sp. zn. IV. ÚS 3300/10. Z důvodové zprávy k návrhu zákona o služebním poměru, kterou Nejvyšší správní soud považoval za podstatnou pro výklad příslušných ustanovení, lze podle stěžovatele stejně dobře nebo i lépe vyvodit argumentaci ve prospěch stěžovatele. Připomněl, že právo by mělo být vykládáno v prospěch subjektu stojícího vně správy, je-li možný různý výklad, a zohledněn by měl být také princip rovnosti jednotlivých bezpečnostních sborů v oblasti výsluhových nároků. Případná výjimka by musela být explicitně vyjádřena v zákoně o služebním poměru. Stěžovatel shrnul, že názor soudů o nezapočtení doby pracovního poměru celníků pro účely odchodného není správný a neodpovídá zákonné úpravě, což činí napadené rozhodnutí nesprávným a nezákonným. Dále stěžovatel namítal, že se Městský soud v Praze nezabýval řadou jeho argumentů uplatněných v žalobě, zejména námitkou nutnosti výkladu práva ve prospěch subjektu stojícího vně správy a námitkou rovnosti příslušníků všech bezpečnostních sborů. Podotkl, že příslušníci Hasičského záchranného sboru České republiky mají pro účely odchodného započítán celý pracovní poměr k hasičskému záchrannému sboru a nebyli kráceni ani před účinností zákona o služebním poměru. Podle stěžovatele přitom pracovní poměr celníků před 1. 7. 1997 měl významné rysy poměru služebního, dokonce významnější než u hasičského záchranného sboru, který na rozdíl od celní správy nebyl ozbrojen. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předeslal, že dobou rozhodnou pro odchodné je ve smyslu ustanovení § 165 odst. 1 zákona o služebním poměru doba trvání služebního poměru příslušníka a doby započtené ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona. V

případě stěžovatele byla správnost započtu doby rozhodné pro odchodné potvrzena rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 237/2007 - 80, přičemž k 1. 1. 2007 činila tato doba přesně 17 let. Služební poměr stěžovatele skončil ke dni 31. 3. 2007, k tomuto datu byla rozhodná doba stále 17 let, když 3 měsíce trvání služebního poměru po 1. 1. 2007 neměly na počet celých ukončených let žádný vliv. Odchodné stěžovatele tedy odpovídalo 14/3 jeho průměrného hrubého měsíčního služebního příjmu ve výši 43 597 Kč, tedy činilo 203 453 Kč. Žalovaný se plně ztotožnil s rozsudkem Městského soudu v Praze a vyslovil přesvědčení, že kasační stížnost není důvodná.

Usnesením ze dne 27. 7. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 63, Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti přerušil, neboť shledal, že u Ústavního soudu je pod sp. zn. IV. ÚS 3300/10 vedeno řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodnutí o kasační stížnosti v projednávané věci. Usnesením ze dne 24. 11. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 69, Nejvyšší správní soud vyslovil, že se v řízení pokračuje, protože Ústavní soud v označené věci rozhodl, tedy odpadla překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Stěžovatel se dovolával ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovateli bylo rozhodnutím ředitelky Celního ředitelství Plzeň ze dne 13. 4. 2007, č. j. 2007/4770/11, přiznáno odchodné ve výši 203 453 Kč. V odůvodnění se po citaci příslušných ustanovení uvádí, že služební poměr stěžovatele skončil propuštěním podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona o služebním poměru. Pro účely odchodného byl započten služební poměr celníka v délce 9 roků a 9 měsíců a další služba v ozbrojených silách či v bezpečnostních sborech v délce 7 roků, 5 měsíců a 30 dnů. Pro stanovení výše odchodného byl pro stěžovatele výhodnější průměrný hrubý měsíční služební příjem za kalendářní rok 2006 v částce 43 597 Kč. Vyměřené odchodné je součtem čtyřnásobku tohoto příjmu a dvou třetin tohoto příjmu.

Proti uvedenému rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž uplatnil podobné argumenty jako v žalobě. Odvolání žalovaný zamítl výše citovaným žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí o přiznání odchodného potvrdil.

Z obsahu spisu dále vyplynulo, že stěžovatel byl od 1. 1. 1983 do 30. 6. 1990 ve služebním poměru vojáka z povolání, od 1. 7. 1990 do 30. 6. 1997 v pracovním poměru celníka a od 1. 7. 1997 do 31. 3. 2007 ve služebním poměru celníka.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud jednotlivé námitky a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je správní rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí o přiznání odchodného ve výši 203 453 Kč, nikoliv rozhodnutí o započtu dob rozhodných pro výsluhové nároky. O tom, jaké doby mají být stěžovateli pro účely výpočtu odchodného započteny, bylo pravomocně rozhodnuto v jiném řízení rozhodnutím ředitele Celního ředitelství Plzeň ze dne 9. 3. 2007, č. j. 3353/07-11/16371, které žalovaný v odvolacím řízení potvrdil. Žalobě podané proti naposledy zmíněnému rozhodnutí Městský soud v Praze nejprve vyhověl, Nejvyšší správní soud však jeho rozhodnutí rozsudkem ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Ads 56/2009 - 63, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud v Praze poté rozsudkem ze dne 24. 2. 2010, č. j. 7 Ca 237/2007 - 80, žalobu proti rozhodnutí ve věci započtu dob rozhodných pro výsluhové nároky stěžovatele zamítl. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Ads 96/2010 - 115. Obě naposledy uvedená rozhodnutí soudů napadl stěžovatel ústavní stížností.

Ústavní soud usnesením ze dne 21. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3300/10, předmětnou ústavní stížnost stěžovatele odmítl a v odůvodnění mimo jiné uvedl, že „*... v posuzovaném řízení kvalifikovaný exces či libovůli nespatřuje a mimořádný odklon od zákonných zásad ovládajících postupy soudů v řízení soudním, stejně jako vybočení z pravidel ústavnosti, traktovaných v judikatuře Ústavního soudu, jež by odůvodňovaly jeho případný kasační zásah, zde zjistitelné nejsou. Stěžovatel totiž ústavní stížnost využívá k tomu, aby opětovně prosazoval svůj výklad relevantních právních předpisů, který ovšem podle mínění Ústavního soudu nemůže obstát (vedle argumentace správních soudů) ani v rovině jednoduchého práva, natož pak ústavního.*“

Z popsaných skutečností je zcela zřejmé, že o započtu dob rozhodných pro výsluhové nároky stěžovatele bylo pravomocně rozhodnuto. Správnost závěrů správních orgánů potvrdily svými rozhodnutími správní soudy, jejichž argumentace v dané věci pak obstála rovněž před Ústavním soudem.

Pravomocným rozhodnutím o započtu dob pro výsluhové nároky stěžovatele byly správní orgány v projednávané věci vázány podle § 57 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Polemika, kterou stěžovatel v žalobě i v kasační stížnosti vede proti uvedeným pravomocným rozhodnutím, včetně rozhodnutí správních soudů, tudíž nemá v projednávané věci žádnou relevanci.

Porovnáním obsahu žaloby stěžovatele se shora vymezeným předmětem řízení dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatel v žalobě nepřednesl žádný argument, který by byl způsobilý zpochybnit správnost či zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Veškeré námitky stěžovatele se totiž týkají právní otázky, která již byla

pravomocně vyřešena v jiném řízení. Podobně ani v kasační stížnosti neuplatnil stěžovatel žádný důvod, který by směřoval přímo proti žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela správně odkázal na rozhodnutí ředitele Celního ředitelství Plzeň č. j. 3353/07-11/16371, ze dne 9. 3. 2007, kterým byl při posuzování dob rozhodných pro nárok na odchodné vázán. Žalobou napadené rozhodnutí tak Nejvyšší správní soud shledal zákonným a prostým vad, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu, že stěžovatel svou žalobou rozhodnutí žalovaného nikterak nezpochybnil, Nejvyšší správní soud uzavírá, že Městský soud v Praze rozhodl správně, pokud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

K namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud podotýká, že převzal-li Městský soud v Praze do odůvodnění svého rozhodnutí závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Ads 56/2009 - 63, implicitně se tím vypořádal se všemi žalobními body, které navíc - jak již bylo uvedeno - nebyly způsobilé vyvolat úvahu o nezákonnosti či nesprávnosti rozhodnutí žalovaného. K jednotlivým námitkám stěžovatele Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění zmíněného rozsudku ze dne 30. 6. 2009, podle kterého *„doba trvání pracovního poměru celníka se podle § 224 odst. 3 zákona o služebním poměru nezapočítává do doby rozhodné pro přiznání odchodného, neboť zákon č. 113/1997 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2006 výslovně uváděl, že doba pro přiznání odchodného počíná běžet dnem vzniku služebního poměru podle tohoto zákona.“* Ústavní stížnost stěžovatele postavenou na námitkách proti tomuto závěru Nejvyššího správního soudu Ústavní soud odmítl s tím, že výklad prosazovaný stěžovatelem nemůže vedle argumentace správních soudů obstát.

Nejvyšší správní soud nemůže stěžovateli přisvědčit ani v jeho úvaze o rovnosti příslušníků všech bezpečnostních sborů v oblasti výsluhových nároků. Takto široce pojímaná rovnost odhlížející od specifik jednotlivých bezpečnostních sborů a jejich historických souvislostí totiž ze zákona o služebním poměru rozhodně nevyplývá a nelze ji dovodit ani výkladem této normy. Ostatně stěžovatel ani neuvádí, v jakých konkrétních ustanoveních či skutečnostech nachází pro tyto své úvahy relevantní oporu.

Lze tedy shrnout, že se napadený rozsudek Městského soudu v Praze přezkoumatelně vypořádal se všemi žalobními body, které stěžovatel pojal do textu podané žaloby. Dispoziční zásada uplatňovaná ve správním soudnictví přitom soudu neumožňuje přezkoumávat napadené správní rozhodnutí z jiných hledisek, než jaká stěžovatel v žalobě předestřel, neboť důvody pro zrušení správního rozhodnutí z úřední povinnosti nebyly v projednávané věci zjištěny. Stěžovatel tak vlastní formulací žalobních bodů předurčil postup soudu při přezkumu napadeného rozhodnutí, který mohl vést jedině k výroku o zamítnutí žaloby, neboť správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného nebyla žalobou zpochybněna.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že kasační důvody uplatněné stěžovatelem nebyly prokázány, a proto kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2010, č. j. 5 Ca 313/2007 - 30, jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto řízení žádné náklady nad rámec plnění běžných povinností nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu